

Мартин Дамянов
Доказателството

Професор Рокуел прехвърли примката върху напречната релса, която специално бе приспособил за случая (или случая бе приспособил за него) и затегна възела здраво. Кокалчетата на пръстите му побеляха. А случаят беше такъв – най-великото откритие в историята на човечеството. Антигравитацията!

„Антигравитация няма!“ – сумтеше неговия приятел професор Бригс, преподавател по Физика и Биофизика в Политехническият Бостънски университет. „И няма да има!“

„Искаш ли да се обзаложим?“ – бе отвърнал ехидно Рокуел, в етапа когато бе покрил теорията си с достатъчно емпиричен материал.

„Дадено!“

И работата продължи – теоретически обосновки, опити, доказателства... Това беше най-интересният период от живота на Рокуел, който по не едно стечение на обстоятелствата бе останал ерген. Беше на шейсет и две години, след две седмици му предстоеше да навърши шейсет и три и все още не беше загубил чувството си за хумор, ала нямаше с кого да сподели радостта от откритието си. Освен с Бригс. После щяха да последват интервюта за престижни научни списания, лекции с бомбастични хонорари, а може би и Нобелова награда...

Рокуел работеше денонощно. Желаше неговия триумф да е пълен и гореше от нетърпение да представи своето откритие пред обществеността, но също знаеше, че най-малкият пропуск би намалил бляскавостта на откритието му неимоверно. Беше нетърпелив, но старателен. И ето, след дългогодишен упорит труд той успя. Бленуваният ден дойде и той щеше да демонстрира откритието си на професор Бригс.

– Нямамо маса, нямамо заряд... – мърмореше с искрено задоволство той докато работеше. – Никой не обърна внимание на ефективния заряд, никой не се сети да го провери. При определени условия той съществува и аз го открих! Но само ако елементарната частица бъде спрегната с мюон, само при тези обстоятелства... От тоновете изпушен тютюн гласът му бе станал дрезгав, а лицето му съвсем изпито и бледо на фона на пълната луна, която лениво се подаваше през отворения прозорец.

С годините бе превърнал апартамента си в лаборатория, от която рядко излизаше. „Смахнатия професор“ – така го наричаха. И така си беше.

– Сега ще сложим завинаги точка по този въпрос! – рече триумфално Рокуел и внимателно нагласи камерата над течнокристалния дисплей. Беше го обмислял дълго – в късните часове, когато не можеше да заспи, а сърцето му биеше до пръсване – как да покаже откритието си.

Бригс щеше да падне от стола, щеше направо да полудее, да крещи... Като че ли сме малки деца. – изхихика се той. – Кой знае какво щеше да си помисли в първия момент, а пък после когато... сигурно ще му запиричам на Исус, когато е възкръснал от кръста. – този поток от мисли изпълваше душата на Рокуел с открито блаженство. – Ами ако получи удар? Не, невъзможно! Бригс беше спортист – плувец. Празноглавец! Така и не разбра как се ражда истината. Никога!

Провери апаратурата поне десет пъти – работеше. Топка за бейзбол, порцеланова чаша, магнит, Айнщайн (това беше котката) – всички си приличаха по това, че увисваха безпомощно във въздуха, точно в средата на помещението, където двете полета се уравнивосяваха. Беше перфектно. Един кратък миг... едно натискане на копчето... силна въздишка... и светът щеше да бъде в краката му. Великолепно, изумително, просто велико! При това апаратурата беше съвсем компактна – направо гениално! Бригс щеше да онемее, така му се пада! Така. Сега трябваше да свали предпазния екран за да може да го види Бригс. Какво толкова само за няколко секунди какво толкова може да се случи. В два часа посред нощ?

Рокуел набра номера с треперещи пръсти и чу как модема зашпрака. След миг връзката щеше да бъде установена и той притича в домашните си пантофи към стола и нагласи примката върху шията си. „Само един кратък миг“ – усмихна се той.

И наистина след броени секунди от течния дисплей изплува съената физиономия на Бригс. Но лицето му притъмня моментално и зениците му се разшириха.

– Рокуел, недей! – изкрещя Бригс.

Но вече бе твърде късно. Рокуел блъсна силно стола, на който стоеше. Тялото му увисна съвсем безпомощно във въздуха, като краката му ритаха празното пространство под него – доста под точката, която уравнивосяваше двете полета. Нещо силно го дърпаше надолу (направо могощо) и в паниката, и ужаса той осъзна, че това нещо бе не друго, а ГРАВИТАЦИЯТА! Пръстите му конвулсивно настискаха дистанционния пулт, който така и не проработи.

„Айнщайн!“ – ехтеше бързо изгасващото му съзнание, но устата не мълвяха нищо друго, освен накъсано дрезгаво хриптене. До ушите му достигна гласът на Мелвин Райън от късното телевизионно предаване „На лов за вещици...“ Айнщайн натисна дистанционното управление на телевизора с лапа и смени канала, докато неутрино се асоциираше с електрони вместо с мюони...

„Бедният Рокуел, мечтата му го уби!“ – мислеше си седмици след инцидента Бригс онемял от ужас, а челюстта му продължаваше да трепери.

01/2002

КРАЙ

© 2002 Мартин Дамянов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1709>]